

ARBETAR MAKT

NR 5

1974, Årg. 3, Pris 1:-

CHILE
CHILE
CHILE

Den 11 september 1973 såg ännu en fascistjunta dagens ljus. Juntakuppen i Chile upprörde en hel värld.

Det har nu gått ett år sedan kuppen. Vad har hänt i Chile, hurdan är situationen där idag,

hur utvecklad är motståndskampen hur ska solidaritetsarbetet organiseras och utvecklas för att kunna nå största möjliga effekt och styrka?

En medlem i Förbundet Arbetarmakt, som också är medlem i Chilekommittén redogör för sin syn.

sid 5

SOLIDARITET MED CHILES KÄMPANDE FOLK!

NYA KLASSLAGAR

sid 2

Klassarbetet i socialdemokratisk variant går aldrig att ta miste på.

Med få variationer återkommer regelbundet uppblåsta och intetsägande stridsrop på "förnyelse av arbetslivet", "demokratin" och gudarna vet i allt.

Just nu är en massa lagar som påstås ha "börjat upphäva § 32" i ropet. En kallas för "Lagen om anställningsskydd", en annan "Lagen om anställningsfrämjande åtgärder", och en tredje "Den nya arbetsmiljölagen". Lag-

stadgad rätt till avsked, reformistiska illusioner och socialdemokratis offentliga ursäkt i arbetsmiljöfrågan, vore i tur och ordning mer passande namn för dessa tre lagar.

Ser vi till de nya lagarnas engetliga innebörd, och sätt att fungera, ser vi ganska snart att det inte är frågan om något annat än klasslagar; gamla som skrivits om, justerats eller på annat sätt renoverats, eller - något som blir allt vanligare - helt nya.

Något sånt här händer naturligtvis inte av sig själv. Den ökade klasslagstiftningen är dels ett resultat av socialdemokratis allt intimare samarbete med kapitalismen, dels ett exempel på denna klassamarbetsduos försök att krossa varje tendens till självständig arbetarkamp och organisering.

Det är därför av största vikt att vi lär oss de nya (och gamla) klasslagarnas verkliga betydelse.

DFFG

—Sovjet och Vietnam

sid 6

BRASILLEN

—tio års militärdiktatur

sid 4

I LAGENS NAMN...

Den 1 juli trädde två nya lagar i kraft, som, enligt sossepropagandan "står på vår sida i jobbet". Den ena är "lagen om anställningsskydd" och den andra "lagen om anställningsfrämjande åtgärder". Idag sitter mängder med reklammaterial om dessa lagar upp på arbetsplatserna och sossarna har kört fram dem som "två mycket tunga reformer". Hur många har inte hört att den ökända §32, som lagmässigt bekräftar arbetsköparnas diktatur, "börjat naggas i kanten"? Hur det i verkligheten förhåller sig med dessa två nya lagar ska vi nu titta lite närmare på. Men först måste vi göra en allmän översikt över socialdemokratins, fackföreningarnas och avtalsrörelsernas uppgifter och funktion idag.

KLASSLAGARNA

När §32 (som då hette §23) 1906 skrevs in i Svenska Arbetsgivareföreningens stadgar, försvarade sossarna sitt godkännande av denna med att det var "nödvändigt" om man själva skulle få igenom ett arbetsköparekännande av den s.k. fackföreningsrätten. Man ville få kapitalisterna att i ord erkänna något som redan fanns. Arbetarna hade redan tagit sig denna rätt. Man kan därför rimligen anta, att sosseledningens syfte var ett annat...

Detta bekräftas också av händelseutvecklingen efter 1906. Saltsjöbadsavtalet 1938 visade sig inte ha tillkommit av en "tillfällighet". Det blev en viktig milstolpe i arbetet på att integrera fackföreningarna i "samhällsansvaret". Från 1906 till dags dato har en majoritet av de lagar som tillkommit på arbetsmarknaden inte syftat till något annat än att knyta upp LO och fackföreningarna till den kapitalistiska statsapparaten. LO:s och sossarnas snack om "den neutrala staten" har bara varit ett försök att rättfärdiga denna utveckling.

Efterhand som lagarna på arbetsmarknaden alltmer fått prägeln av anti-fackliga klasslagar har avtalsrörelserna, i motsvarande grad, blivit till högtidliga auktioner av varan arbetskraft. LO och SAP har börjat uppträda som det monopolkapitalistiska samhällets främsta stöttepelare. I den ekonomiska kapitalistiska "planeringen" deltar idag dessa parter med sådan liv och lust att uppfattningen att den svenska staten börjat anta en korporativ karaktär blivit allt mera spridd och accepterad.

Det är mot denna bakgrund vi måste betrakta de "tunga reformer", som den senaste tiden blivit sossarnas stora dragplåster.

§ 32 SOM LAG

"Lagen om anställningsskydd" talar om följande: "Ingen får sägas upp utan saklig grund; längre uppsägningstid; arbetsgivarnas fria uppsägningsrätt avskaffas". Allting låter ju mycket pampigt. Låt oss se hur det förhåller sig med det.

§32 talar om arbetsköparens "rätt att leda och fördela arbetet, att fritt anställa och avskeda arbetare". Vad som nu inträffat är, att §32 blivit lag! Lagen om "saklig grund för avsked". Vad som är "saklig grund för avsked" framgår inte av lagen! Hur detta ska tolkas får man reda på om man går till sossarnas proposition. I denna talas bl.a. om att "saklig grund för avsked" skall tolkas som "arbetsbrist", "oförmågenhet att samarbeta med arbetsgivaren", "ordervägran", "grovt åsidosättande av sina åligganden mot arbetsgivaren", "agitation eller deltagande i olovlig, allvarlig strejk", osv.

Som alla säkert förstår - rena rama gummiparagrafen som är riktad mot militanta arbetare!

Lagen innehåller också längre uppsägningstider, men denna del av lagen kringgår arbetsköparen lätt genom att korttidsanställa folk.

Så har alltså "arbetsgivarnas fria uppsägningsrätt avskaffats"! Den har bekräftats i lag!

Om "lagen om anställningsfrämjande åtgärder" finns inte mycket att orda. Den svamlar på i bästa sossestil om att "arbetsplatserna skall anpassas till människorna", att "samhällets och fackets inflytande över personalpolitiken skall stärkas", "direkt stöd till äldre och personer med nedsatt arbetsförmåga".

VEM SKA HA MAKTEN?

Vad sossarna inte begriper, eller inte vill begripa, är, att om inte arbetarklassen innehar den ekonomiska makten, kan den inte heller inneha den "politiska". Om inte de ekonomiska grundförhållandena ändras, kan inte heller de politiska förändras väsentligt. Att man inte gör detta beror på att socialdemokratien ställt sig uppgiften att förvalta kapitalismen och göra den mer "human".

Så var det alltså ställt med "de tunga reformerna", med "förnyelsen av arbetslivet" (Palme). Men låt oss inte stanna upp vid det. Låt oss gå vidare och se, att vår syn på socialdemokratien inte på något sätt är missvisande. Som ytterligare två exempel väljer vi då fackföreningsavgiften och den nya arbetsmiljölagen.

OBLIGATORISKA FACKFÖRENINGSAVGIFTER

Förra årets Metallkongress tog bl.a. upp frågan om obligatoriska fackavgifter för alla arbetare, oavsett om de är organiserade eller ej. "Av organisatoriska, rationella skäl", brukar sossarna köra fram. I helvete heller! Läser man tidningen Fackföreningsfolket (nr 13/74) får man en antydning om syftet: "Allt, som ska avsättas till medlemsavgiften, måste i motsvarande grad minska löneutrymmet".

Vad man alltså eftersträvar är, att fackförenings-

avgifter skall betalas ut som en klumpsumma av arbetsköparna. Hur mycket görs upp i de centrala avtalsförhandlingarna?

Tänk efter nu Kamrat: Fackföreningsavgifterna har höjts för ett tag sedan. Nu ska dom eventuellt ock-

så ingå som en del i avtalsuppgörelserna. Till vad går fackföreningsavgifterna? Till LO, den centrala och lokala fackföreningen. Detta kommer ju att innebära att "våra" avtal i fortsättningen till en säkert inte så liten del kommer att gå till LO- och sossebyråkratin. Situationen är i det närmaste komisk: Låt oss säga att ett avtal generellt ger 10% (vilket i och för sig inte är att vänta), då går låt oss säga 5% till oss (löneglidning) och 5% till fackföreningsbyråkratin. Vi ska med våra avtal göda klassförräderiet!

ARBETSMILJÖLAGEN - PÅ KAPITALET'S VILLKOR

För att slutligen ta upp den nya arbetsmiljölagen, är den liksom "lagen om anställningsskydd" rena gummiparagrafen. Eftersom vi tog upp den till utförlig behandling i AM nr 4/74, kan vi bara helt kort berätta, att rapporter vi fått ta del av tyder på att de få positiva fördelar den har sällan eller aldrig kommer oss till del. Efter vad vi förstått fungerar lagen inte ens när uppenbar livsfara vid arbete föreligger. Och då än mindre när långsiktigt verkande faktorer, som gifter och dyl. är aktuella.

Nog ser vi alltid att vi lever i "de tunga reformernas tid". Nog ser vi hur klassarbetspolitiken och klassförräderiet är ett slag i ansiktet på arbetarklassen. Nog ser vi att fackförenings- och LO-byråkratin skor sig på vår bekostnad.

SAP-PROGRAM FÖR KAPITALISM

SAP:s förslag till nytt partiprogram har nyss presenterats. Där finns ingenting, som talar emot synen på SAP som goda förvaltare av det kapitalistiska samhället.

"Löntagarinflytande" nämns, liksom stöd till näringslivet - man vill "främja enskild företagsamhet där den kan förena effektivitet och framstegsvilja med ansvar gentemot konsumenterna, anställda och samhället". Man kan tänka sig "olika ägandeformer" för företagen. Att företagen är privatägda gör inte så mycket, ty även där ska de anställda få ta del av den demokrati som SAP förespråkar. "Och prismekanismen är en utmärkt uppfinnet för att inrikta produktionen efter människornas önsknings", tycker Palme. Samhälleligt ägande eller samhällskontroll ska genomföras "i all den omfattning som är nödvändig för att ta till vara medborgarintressen". Att döma av vad socialdemokratien hittills åstadkommit, tycks inte detta vara speciellt "nödvändigt".

Tvärtom menar vi, att verklig makt över produktionen och arbetsförhållandena får vi först när vi slutgiltigt tagit saken i egna händer och förändrat samhället i grunden.

Kamrat! Socialdemokratien har ingen lösning åt oss arbetare. Den enda "lösning" den har, är ett närmarre samarbete med arbetsköparna. Och det är vi inte alls intresserade av. Vi ska krossa borgarstaten - inte stärka den! VPK:s vacklan i dom här frågorna lyser igenom, när de i Ny Dag nr 50/74 skriver, att de lagar som gick igenom 1 juli "stärker i olika avseenden den anställdes rätt". Det stärker oss i övertygelsen att inte heller vänsterreformismen har någon lösning åt oss arbetare.

KAMP FÖR SOCIALISMEN!

Vårt vapen heter självständig arbetarkamp. Självständig från varje borgarinstitution, fackförening och parti. Självständigheten och klassolidariteten är en minimiförutsättning för att vi ska gå iland med den uppgift, som historien ålagt oss: att bygga socialismen, hela mänsklighetens frigörelse!

ARBETARKLASSENS FRIGÖRELSE MÅSTE VARA DESS EGET VERK!

sommarläger

Under några ömsom soliga, ömsom regniga dagar höll Förbundet Arbetarmakt sitt första sommarläger. Kamrater från hela landet träffades för att diskutera olika frågor såsom skillnaden mellan vår revolutionsteori och den leninistiska, kvinnokampen, samt något mycket näraliggande, nämligen utformningen av förbundets propaganda och arbete i övrigt.

Den största behållningen kanske dock inte var resultatet av diskussionerna, vars uppläggning av många tycktes väl ambitiös, utan att man fick chans att lära känna folk från olika avdelningar och arbetsgrupper runt om i landet, man fick chans att säga ett sannings ord till redaktörerna för tidningarna, man kunde upptäcka att vissa snubbar inte bara kunde diskutera det statsbyråkratiska produktionsättet utan också kunde skala potatis till löksoppas.

Slutsatsen måste bli: Varför inte ett vinterläger också?!

"En som var med"

VI FLYTTAR

Detta är det sista numret som tillverkades av Förbundet Arbetarmakt i Jönköping. Omedelbart efter att vi lagt sista handen vid detta nummer överlämnar vi redaktionssysslan till förbundets Stockholmsavdelning. Vi vill önska kamraterna i Stockholm lycka till, tacka vår läsekrets för den tid som varit och uppmanar alla att backa upp den nya redaktionen!

Tidningen

ARBETARMAKT

Årgång 3, nr 5/74

Organ för Förbundet Arbetarmakt

Ansvarig utgivare: Helena Bertilsson

Redaktionens adress: Tidningen ARBETARMAKT, Box 49 035, 100 28 STOCKHOLM 49.

Prenumeration för 12 nummer:

Prenumeration	20:-
Stödprenumeration	30:-
Garantprenumeration	50:-

Postgiro vid prenumeration:	38 13 00-3
Postgiro vid redovisning; ombuds-försäljning:	20 21 02-0
Postgiro till STÖDFONDEN:	23 71 77-1
Postgiro vid beställningar av lösnummer, äldre nummer, och dyl.:	20 75 76-0

Tryck: AB Prinkipo Offsettryck, Stockholm 1974

Detta nummer presslagt 25 augusti 1974.

Manuskript och illustrationer till nästa nummer, nr 6/74, skall vara redaktionen tillhanda senast den 7 oktober.

Ombud finns f n på följande orter:

Göteborg, Halmstad, Huddinge, Härnösand, Jönköping, Kalmar, Kramfors, Kristinehamn, Lund, Malmö, Motala, Norrköping och Stockholm.

Är du intresserad av att delta i försäljnings- och agitationsarbetet? Kontakta då: Förbundet Arbetarmakt, Box 49 035, 100 28 STOCKHOLM 49.

Eftertryck godkännes endast med angivande av källa.

FÖRTRYCKET ÄR TOTALT REVOLUTIONEN BLIR TOTAL

Sedan andra världskriget har "nöden lindrats" inom arbetarklassen. Det vill säga den rent materiella situationen har otvivelaktigt förbättrats, i Nord-europa i allmänhet och i Sverige i synnerhet. Den andliga nöden är som vanligt, om inte värre.

Det finns föregivet socialistiska organisationer, som tagit på sig uppgiften att "frigöra arbetarklassen", och som tolkat det hela dithän, att det först och främst gällt att höja arbetarklassens materiella levnadsstandard så mycket som möjligt.

Makt åt arbetarklassen har förvandlats från ett mål i sig till ett medel, närmare bestämt ett medel att ytterligare höja den materiella nivån. Alla hänvisningar till arbetarklassens minimala inflytande i de s.k. socialistiska staterna har dränkts i en flod av propaganda beskrivande de senaste gigantiska produktionsresultaten. De s.k. kommunistiska partierna har sedan världskriget och framåt underordnat alla perspektiv på arbetarklassens frigörelse till förmån för ren och skär ekonomism. "Vad fan är en 'socialistisk' människa? Liberalt bludder. Tacka vet vi 50 öre mer i timmen".

Man har kört med en löjlig överbudspolitik gentemot socialdemokraterna, som inte sällan fått den konsekvensen att man knappast hunnit formulera sina krav förrän sossarna infriat dem, och inte till arbetarnas utan till kapitalisternas fromma. I decennier har vårt svenska "kommunist"parti ropat på ökat statligt inflytande i näringslivet som botemedel på alla problem, samtidigt som kapitalismens egen dynamik tvingar fram en identiskt likadan utveckling. "Vänliga pådrivare", brukar VPK kalla sig. Till vilka, egentligen? Sossarna och kapitalet? Frågan är motiverad.

Men samtidigt har det blivit allt svårare att köra vidare med en ohämmad ekonomism i all evighet. Om nöden lindras, så lindras också arbetarklassens desperation, och därmed dess kampvilja. Den som tvivlar på detta kan ta och studera strejkstatistiken på trettioalet och idag. Trots det glädjande strejkuppsvinget från gruvstrejken 69-70 och framåt kommer vi inte ens i närheten av förkrigssiffrorna. Men samtidigt har vi haft ett vänsterupp-

sving, som inte var en direkt avspegling av ett uppsving i arbetarkampen.

"Vänsteruppsvingets" yttersta orsaker får främst sökas i Vietnamkriget, den kinesiska kulturrevolutionen och freds- och antikärnvapenrörelsen, i nu nämnd ordning. Men vad gör då tusentals, eller rättare tiotusentals unga nykläckta socialister med sin mer eller mindre hastigt påkomna övertygelse? Ja, fram till gruvstrejken verkade inte arbetarklassen nämnvärt trakterad av "vänsterns" förkunnelser. På ett möte i Kiruna under strejken där man

högtidlighöll Stalins födelsedag samlades 7 personer. I det påföljande valet samlade KFML 35 röster i samma stad, vilket var ungefär lika mycket som i den typiska mellanskiktstaden Växjö, där intet spår av utvecklad arbetarkamp kunnat förmärkas.

Är det att förvånas av att studenter och mellanskiktare utan någon som helst förankring i, eller ens kontakt med, arbetarklassen i det låget börjar se sig om efter andra områden i samhället att utveckla kamp kring? Så skedde.

Militärapparaten, skolorna, miljöfrågan, glesbygdsfrågan och bostadsfrågan synades osv osv. Resultatet blev socialistiska anti-militarister, skolarbetsgrupper och uppsving för Clarté, miljögrupper för att förhindra utbyggnad av den ena eller den andra älven, en oponiorsrörelse i Norrland mot avvecklingen, byalag och Rädda-den-eller-den-stadsdelen-grupper, etc.

Samtidigt noterades ett ökat intresse för kolonialismen, imperialismen och för u-länder i största allmänhet. Den största levande folkrörelsen sen den gamla arbetarrörelsens dagar, FNL-rörelsen, skolade under några år tiotusentals människor i frågor rörande "Tredje Världen" och imperialismen.

Samtidigt började en del kulturradikaler att prata om "alienation", ett gammalt begrepp myntat av Marx, som stalinisterna trodde att man hade grävt ner riktigt ordentligt under all sin ekonomistiska smörja. Men ack vad man bedrog sig. Det finns folk

som läser Marx också, inte bara sätter upp honom på väggen.

Alienationen, människans främlingskap inför arbetet och tillvaron i stort, var något som hundratusentals människor i detta samhälle känt av lika påtagligt som fysisk undernäring, det enda som saknats var själva ordet. Men det var tabubelagt område hos den traditionella vänstern, för det skulle ju gudbevars bötas med några ören mer i timmen. Och tänk vilken katastrof om folk började fråga sig om inte dom ryska och kinesiska arbetarna kände sig lika spyfärdiga och utledsna vid sina maskiner! Marx' grunkor var nog schyssta, bara det tillämpades i valda delar...

Men inte nog därmed. Kvinnofrågan kom i ropet. "Gammelkommunisterna", som städse haft som regel att "på mötena ska kärringarna stanna hemma" fick till sin fasa se uppväxten av en radikal kvinno-rörelse, vars medlemmar inte nöjde sig med rollen som kaffekokerskor och stencildragare. Och vad mera är, dom hade fräckheten att gräva i det sexuella och i bokhandeln började det dyka upp böcker som inte drog sig för att rota i Stalin-Sovjets reaktionära sexualpolitik, familjepolitik och kvinnopolitik.

Kontentan av det hela är alltså följande: stalinisterna, som dominerade i det s.k. vänsteruppsvinget på sextioalet, ser som sin uppgift att i alla situationer "erbjuda sitt ledarskap" åt varje grupp som kämpar för vilket mål som helst (närapå). Helst vill man förstås vara ledare för alldeles äkta arbetare med skitiga blåställ, och framgångsrikt driva deras krav på 50 öre mer i timmen, men i brist på annat

kan man tänka sig hoppa på vilket tåg som helst, bara det rullar.

Och i brist på annat hoppade man på alla dom sekundära frågorna, och därmed bidrog man "ofrivilligt" till att öppna ögonen på massor av människor för hur nära sammankopplade dessa frågor är med den centrala - arbetarklassens frigörelse som klass.

Långsamt började det gå upp för folk att dessa saker, för det första, inte kunde avfärdas med enkla fraser som att skolan, stadsplaneringen, miljöpolitiken eller vad det nu gällde, skulle "stå i arbetarklassens tjänst", utan att ens försöka undersöka hur skolan, stadsplaneringen, miljöpolitiken etc. skall vara beskaffad för att man ska kunna påstå att den verkligen står i arbetarklassens tjänst. Med andra ord, man började intressera sig för de alternativa formerna.

För det andra, man växte till insikt om att omgestaltningen av dessa sekundära områden inte var något man kunde "vänta med" tills man stökat undan den ekonomiska revolutionen, och inte heller något som skulle komma som "en följd av" eller "biprodukt till" den ekonomiska förändringen.

Dessutom aktualiserade frågan om alienationen problemet med hela den kapitalistiska teknologin, som är intimt förknippad med den ekonomiska revolutionen. Om man inte önskar att arbetarna ska vara lika alienerade som före den socialistiska revolutionen kan man inte nöja sig med att "bara"socialisera näringslivet och dra igång med planeekonomi. Man måste också ge sig i kast med att omskapa teknologin, förändra själva sättet att producera varor på, inte bara babbla om att produktionen ska "stå i arbetarklassens tjänst".

Alltså: Det kapitalistiska förtrycket är totalt, det ompänner alla samhällssektorer och följaktligen måste revolutionen vara en total revolution eller ingenting, den får inte lämna sten på sten kvar av den gamla världen.

Detta totalitetsperspektiv på revolutionen är det verkligt positiva i sextioalets vänsteruppsving.

Men vänsteruppsvinget innehöll också mycket av föga eller intet värde, t.ex. en renässans för stalinismen. Stalinisterna fyller i dagens läge ungefär samma

funktion som jakobinerna under Pariskommunen 1871. Dessa jakobiner, som hoppades kunna utveckla Kommunen till en ny fransk republik av 1789 års snitt, fattade egentligen inte ett dyft av vad revolten 1871 handlade om, vilka klasskrafter som var i rörelse och hur futtiga och historiskt passerade deras egna mål framstod i denna nya situation.

Som välnader från Petrograd 1917 och "Den långa marschen" vacklar våra hemmastalinister omkring, saknande varje förståelse för sen-kapitalismens logik och vår tids socialistiska revolution. Deras egentliga plats är på ett vaxkabinett eller på Skansen, men eftersom dom inte själva begriper det återstår det bara för den verkliga vänstern att i en akt av proletär hygien behandla dessa på det enda korrekta sättet - som objektiva kontrarevolutionärer.

Vad bör göras?

Revolutionärers huvuduppgifter idag i Sverige är två:

Klargöra vad socialismen verkligen innebär; avslöja idéerna om att Sovjet & Kina skulle vara socialistiska länder eller arbetarstater; visa på byråkratin som härskande klass i dessa länder; visa att socialism innebär arbetarmakt, betyder hela klassens deltagande i samhällets förvaltning; visa vilka olika följder detta får för strategin för socialismen för en revolutionär organisation: förkastandet av den leninistiska revisionismen av Marx' partiuppfattning; på grund av allt detta, verka för uppbygget av en ny revolutionär organisation.

Bidraga till utvecklandet av arbetarklassens självständiga kamp och organisering. Detta i enlighet med förvisningen om att för att socialismen ska kunna utvecklas mot kommunism måste den innebära först arbetarklassens, senare hela folkets eget styrande av samhället, varje individs deltagande i samhällets skötsel. Detta socialis-

tiska samhälle kan endast åstadkommas genom arbetarklassens egna och medvetna aktioner, socialismen kan inte skapas åt klassen av dess avantgarde. Revolutionen måste innebära hela klassens deltagande i nedrivandet av den gamla staten och uppbygget av den nya arbetarstaten. Med detta mål för vår strategi måste vi redan idag bidra till utvecklandet av klassens egen aktivitet. Det är därför revolutionärers uppgifter idag att stödja

klassen i dess frigörelse från det reformistiska och det föregivet revolutionära ledarskapet, för att få arbetarklassen att självt ta upp kampen och organisera sig självständigt.

Förbundet Arbetarmakts arbete är inriktat på att fullgöra dessa två huvuduppgifter. Vi menar att detta måste vara revolutionärers uppgifter idag, att bidra till byggandet av en verkligt revolutionär organisation.

Idag är alla andra uppgifter underordnade ovan nämnda huvuduppgifter. I ex kan inte ett arbete för kvinnans frigörelse, kamp mot hyres och prishöjningar, kamp för borgerligt demokratiska fri- och rättigheter m.m. i längden föras utan ett perspektiv på socialismen, utan en strategi för socialismen.

Därför uppmanar vi alla ärliga revolutionärer:

SLUT UPP I ARBETET PÅ ATT UTVECKLA DEN SJÄLVSTÄNDIGA ARBETARKAMPEN OCH ORGANISERINGEN!

SLUT UPP I ARBETET PÅ ATT KLARGÖRA SOCIALISMENS

INNEBÖRD FÖR, OCH I, ARBETARKLASSEN!

BRASILLEN

TIO ÅRS MILITÄRDIKTATUR

Brasilien är en militärdiktatur, som ej har möjlighet att tillfredsställa de mest primära behoven hos majoriteten av landets invånare. Detta trots att Brasiliens ekonomiska tillväxt har varit en av världens största. Reallönerna har kontinuerligt sänkts, medan BNP har stigit. I nedanstående artikel tar vi upp utvecklingen de senaste åren.

Som svar på kraven om sociala reformer genomförde militären i Brasilien den 1/4 1964 en statskupp. Storfinansen och godsägarna hade med oro sett hur arbetarna och bönderna långsamt medvetandegjorts. Det var framför allt inflationen som drev massorna framåt, men även den bonderörelse som startade i nord-östra delen av landet under ledning av Francisco Juliao, stärkte massornas självtillit.

Under 10 år, alltsedan den lagligt valde presidenten Joao Goularts störtades, har den brasilianska militären byggt sitt samhälle på ett fruktansvärt förtryck av folket. Endast genom våld har man kunnat hålla Brasilien upprätt. Den hemliga polisen har gjort sig känd över hela världen för sina raffinerade tortyrmetoder. Man har inte heller nöjt sig med att använda det mot det egna folket. Tortyren har blivit en viktig exportvara, bl.a till knektarna i Chile, Uruguay och Bolivia.

Vad har då hänt politiskt, ekonomiskt och socialt under dessa tio år?

TILLVÄXTEN ÖKAR - LÖNERNAS MINSKAR

Militären skryter om hur fort den ekonomiska tillväxten ökat (BNP). Med över 10 % per år är det den snabbaste ökningen i världen. Det man "glömmer" att tala om är hur den har fördelats. Livet görs inte lättare av att det finns dammsugare, golvbonare, diskmaskiner och bilar till salu om man inte har råd att köpa dem. Och det kan inte den överväldigande majoriteten göra. Det kapitalöverskott, i form av valutor och varor, som Brasilien håller sig med har skapats genom en konsekvent lönedepressionspolitik.

BNP-ökning jämfört med reallönerna 1963-1972

BNP-ökning/cap	År	Reallön/cap
100.0	1963	100.0
101.1	1964	107.2
99.9	1965	101.2
102.0	1966	85.0
104.0	1967	80.4
117.0	1968	78.5
124.5	1969	75.7
134.8	1970	76.9
134.8	1971	76.9
144.8	1972	78.4

Källa: Jose Serra, El miagro economico Brasilenzo

Tabellen visar hur BNP-ökningen/cap var 100.0-144.8 åren 1963-1972 medan reallönerna sänktes från 100.0 till 78.4 under samma period! Borgarklassen har alltså flyttat fram sin positioner under dessa tio år av militärt styre.

De varor som alltså producerats under denna lönedepressionsperiod, hur har dessa fördelats? Som framgår av nedanstående tabell har överklassen, som består av 5 % av befolkningen, ökat sin del av produktionen från 27.0% till 36.9 % under den senaste tioårs-perioden!

Andel av produktionen jämfört med andel av befolkningen:

	Andel av prod.	1960	1970
Fattig underklass (40 %)		11.2	9.0
Underklass (40 %)		34.8	27.8
Medelklass (15 %)		27.0	24.0
Överklass (5 %)		27.0	36.0

Källa: Jose Serra, El miagro economico Brasilenzo

INDUSTRIELL OBALANS

Denna sneda fördelning mellan olika klasser och skikt avspeglar sig också på det geografiska området. I syd-östra distriktet med bl.a Rio de Janeiro som

centralort, är nästan all industriproduktion koncentrerad. Detta medan den nord-östra delen av landet fått ligga i "träda" och behålla sin struktur från feodaltiden. Mot denna sneda fördelning har militärregeringen satt in olika stödprojekt. Felet är "bara" att alla projekt varit lika verkningslösa, eller som oftast stärkt storgodsägarnas makt. Detta på grund av att man av förståeliga skäl inte löst den grundläggande frågan: vem äger jorden, vem innehar makten?

Den allt svårare situationen för lantarbetare och fattigbönder, som skapats av den industriella obalansen, har tvingat dem in till de stora städerna för att söka arbete där.

INDUSTRIEN KONTROLLERAS AV UTLÄNSKT KAPITAL

Vad är det då som hållit det brasilianska samhället flytande trots alla dessa motsättningar?

Jo, naturligtvis som det brukar vara i underutvecklade länder: det utländska kapitalet.

Med sällsynt liberala regler har man lockat till sig utländska investerare. Bland förmånerna kan nämnas:

- 1) Subventioner vid import av maskiner (som de ofta importerar från egna moder- eller dotterbolag)
- 2) En lag som begränsade vinstthemtagning har upphävts
- 3) Exceptionella kreditförmåner
- 4) Skatten har sänkts från 25 % till 15 % för bolag
- 5) Garantier mot "skadegörelser vid social oro"

Med dessa regler bakom ryggen har nordamerikanska och bl.a. svenska företag köpt upp en allt större del av det inhemska näringslivet. Nedanstående tabell visar några industribranscher och hur dessa är köpta och kontrollerade av utländska multinationella företag.

Industribransch	Ägt av utlänskt bolag i %
Maskinindustri	72.0
Elektroindustri	61.0
Bilindustri	89.0
Gummiindustri	81.0
Textilindustri	55.0
Tobaksindustri	94.0

(Uppgifterna är hämtade från 1972 års statistik)

RIO - SVERIGES FJÄRDE INDUSTRISTAD

Bland svenska företag som finns representerade i Brasilien kan nämnas ASEA, SKF, Alfa-Laval, Monark, LM Eriksson, Saab-Scania och Atlas Copco. Av dessa företag är Monark det äldsta, etablerat 1948. Investeringarna är naturligtvis en bra garanti för att de rådande förhållandena skall bestå. Direktörerna försöker dock gömma sig bakom en fasad av välgörenhet och att man inte skall lägga sig i andra länders inrikespolitik. Marknadsdirektör Mauro de Mesquita i Atlas-Copco förklarar sitt företags agerande så här: "Vi säljer tysta kompressorer och gör alltså en mil-

jövårdande insats". För de svenska arbetarna betyder dessa utlandsinvesteringar att många jobb försvinner. För de brasilianska arbetarna att man har ännu en försvarare av militärjuntan att slåss mot. De svenska investeringarna har uppnått en sådan omfattning att "Sveriges" fjärde industristad nu heter Rio de Janeiro!

EXPLOATERING AV GRANNLÄNDERNA

Brasiliens två ansikten är imperialismens och subimperialismens. Dels styrs Brasilien av det amerikanska och Väst-Europeiska kapitalet, dels utövar den själv ett imperialistiskt förtryck mot framförallt övriga latinamerikanska länder. Det senare fenomenet kallar vi subimperialism. Subimperialismen har uppkommit genom den stora produktionskapacitet som de utländska investeringarna skapat, och att denna "överkapacitet" inte kan konsumeras inom landet. När kanske bara 20 % av Brasiliens 100 miljoner invånare har en växande köpkraft måste lösningen bli expansion. Denna expansion har framförallt riktat sig mot Uruguay, Paraguay, Bolivia och Chile. Redan 1966 förklarade den brasilianska industrimannen Victorio Ferraz sitt och övriga borgares stöd till USA:s angreppskrig i Vietnam: "Genom att samarbeta med USA i dess utrotning av Vietcong (USA:s benämning av FNL-soldater) drar vi fördel av våra fabrikers outnyttjade kapacitet och skapar 189 000 nya arbetstillfällen. Vi motarbetar samtidigt kommunismen och våra arbetslöshetsproblem".

Ett år tidigare, 1965, hade Brasilien stött USA:s invasion i Dominikanska Republiken. USA hade fått en bundsförvant beredd att agera polis i USA:s och de multinationella företagens tjänst. Detta skulle bli USA:s nya policy och uttrycktes i ett tal av Nixon 1971: "Dit Brasilien går, dit kommer också resten av kontinentens länder att gå."

Låt oss titta på två konkreta exempel på Brasiliens politik i Latinamerika, Paraguay och Bolivia.

Paraguay är Latinamerikas äldsta diktatur. Sedan 19 år tillbaka regerar diktatorn Alfred Stroessner med hjälp av ett ständigt förlängt undantagstillstånd. Paraguay är ett efterblivet jordbruksland där nästan 75% av jorden ägs och kontrolleras av ett fåtal storgodsägare, de flesta brasilianare. Genom det väldiga underskott i handelsbalansen Paraguay har gentemot Brasilien, kan Brasilien kontrollera dess ekonomi via exporter och lån. Den enda "lösningen" blir att ta ännu större lån vilket än mer knyter upp Paraguays ekonomi till Brasilien. Ett annat viktigt medel för att lägga under sig Paraguays ekonomi är vägbyggnader. Ett flertal vägsystem har under de senaste åren färdigställts vilket innebär att transporter tvingas gå genom Brasilien istället för exempelvis Paranáfloden till Buenos Aires i Argentina eller till Montevideo i Uruguay.

I Bolivia har man agerat mera öppet. Så stödde man den militärkupp som ägde rum 1971 som störtade den "progressiva" Juan José Torres och förde den reaktionära presidenten Hugo Banzer till makten. Liksom i Chile före kuppen spred man stora dollarsummor bland officerare och andra borgare. Men inte nog med det. Man intervenerade också på två ställen på bolivianskt territorium i Santa Cruz-provinsen. Att det blev denna provins var ingen tillfällighet. Ett tag innan kuppen hade man upptäckt en av världens största järnmalmsfyndigheter just här.

Hade den militära kuppen misslyckats, fanns det hos den brasilianska militären långt skridna planer på att förklara Santa Cruz-provinsen som "självständig" stat. Naturligtvis "stödd" av Brasilien.

För den fortsatta brasilianska expansionen behövs energi. Detta har man tillförsäkrat sig genom bl.a. ett avtal om import av gas. 240 000 kubikfot om dagen skall Bolivia leverera.

REVOLUTIONENS NÖDVÄNDIGHET

Det militär-industriella komplexet i Brasilien när alltså en dröm om en stormakt - om en beroende. Om det skall bli verklighet eller inte beror på de revolutionära krafterna, deras styrka och strategi. Det viktigaste just nu är att massorna medvetandegörs om revolutionens nödvändighet, och det genom egna upplevelser och kommunisters riktiga propaganda.

Kanske har tio års militärdiktatur hjälpt till. Att reformismens "lösningar" är falska och odugliga står idag allt klarare. Svaret från arbetarna och fattigbönderna måste bli självständig organisering utanför både förment socialistiska organisationer och parlamentarismens dimridåer.

Siffermaterialet är hämtat från en sammanställning av officiell brasiliansk statistik, Jose Serra, El miagro economico Brasilenzo.

ATT LÄSA VIDARE

Den revolutionära vägen för Latinamerika, Röda Häften
Senapskornet, Marico Moreira Alves
Jord och makt i Syd-amerika, Sven Lindqvist
Fallet Brasilien, Gerholm-Mattis
Hotet Brasilien, Peter Torbjörnsson
Kommentar, Latinamerika, Latinamerikabulletinen
Rapport

CHILE

TERRORN SKÄRPS

Den 11 september såg ännu en fascistjunta dagens ljus. Juntakuppen i Chile upprörde en hel värld. T o m ökända antikommunister och arbetarfienter tvingades deklarerera sitt "missnöje", "ogillande" och sin "indignation" över det inträffade.

Det har nu gått ett år sedan kuppen. Vad har hänt i Chile, hurdan är situationen där idag, hur utvecklad är motståndskampen och hur ska solidaritetsarbetet organiseras och utvecklas för att kunna nå största möjliga effekt och styrka?

En medlem i Chilekommittén, också medlem i Förbundet Arbetarmakt, redogör i denna artikel för den senaste utvecklingen.

ARRESTERINGAR OCH ARKEBUSERINGAR

Den första tiden efter juntans maktövertagande svepte en urskiljningslös våg av terror över Chile. Ett oräkneligt antal människor arresterades, och många av dem avrättades. Hur många är okänt.

Vem minns inte scenerna från Santiagos Stadion och tidningsbilderna på alla de lik som juntans militärer inte begravt?

Efter denna terrorvåg tog en mer systematiserad arresteringsvåg vid. Juntan sökte nu målmedvetet efter ledande arbetarmilitanter och revolutionärer. På Dawson-ön, i eländiga trakter i södra Chile, och i andra i det närmaste otillgängliga fängelser och koncentrationsläger, spärrade juntan in sina fiender.

Och arresteringarna fortsätter. Nu i augusti-september har juntan dragit igång en intensiv arresteringskampanj i syfte att söka förhindra oroligheter med anledning av ettårsdagen för fascistkuppen. Terrorn har nu skärpts på nytt. Men också motståndskampen.

FATTIGDOMEN OCH ARBETSLÖSHETEN

Juntan har nu också fått allt svårare arbetslöshets- och fattigdomsproblem att brottas med. Växer arbetslösheten och fattigdomen ytterligare kan det mycket väl orsaka sådana våldiga protester, att det kan bli juntans fall.

Under Allendes och Folkfrontens tid uppgick arbetslösheten till c:a 4%. Idag är den siffran redan uppe i 15%, och inom några månader beräknas arbetslösheten vara uppe i minst 25%.

MILITÄRAPPARATEN RUSTAS UPP

I dagarna har juntan deklarerat, att man för att kunna rusta upp militärapparaten ytterligare, kommer att vidta drastiska åtgärder. Hundratusen statsanställda ska få sparken, arbetstakten i fabriker och företag ska höjas.

Och än mer drastiska åtgärder kommer man att tvingas vidta framöver om man skall hålla samma rustningstakt man nu påbörjat. På tio månader har juntan rustat upp militärapparaten och sin egen administration till ett pris av 2 500 miljoner.

IMPERIALISMEN

Med Folkfrontens (UP:s) seger i valet 1970 påbörjades en avveckling av imperialismens inflytande över Chiles ekonomi. På kort tid lyckades Folkfronten genom en massmobilisering bland arbetar-

klassen och nationaliseringar av främst koppargruvorna beskära imperialismens makt. En stor kapitalflykt och en rad ekonomiska bojkottaktioner (den svenska regeringen drog sitt strå till stacken) blev imperialisternas svar på detta.

När juntan tog makten trodde många att dörren återigen slagits upp för imperialismens härjningar. Och öppen stod och står den alltjämt, men juntan har otvivelaktigt missberäknat sig på imperialismens stöd. Förvisso görs nu investeringar, avbryts bojkottaktioner, men knappast i den takt och omfattning som juntan hoppats på.

Den levnadsstandardssänkning, och de höga utgifter till militärapparaten, som juntan söker tvinga på Chiles befolkning, har fått en mycket allvarlig följd för juntans Chile; Chile är inte längre något särskilt attraktivt investeringsprojekt för imperialisterna.

Juntan har alltså försatt sig själv ordentligt i knipa. För att kunna upprätthålla sitt terrorväldande tvingas man satsa enorma summor på militärapparaten. Detta får bl.a. till följd att levnadsstandarden sänkts till tidigt 30-tals nivå, vilket i sin tur får till följd att "marknaderna" minskar i "det nya Chile". Det som fortfarande håller juntan vid liv är exporten av koppar och fosfat, jämte de investeringar utländska företag gör i exportindustrin.

Fascismen, det kapitalistiska samhällets avklädda diktatur, framstår alltså som ett allt sämre investeringsprojekt för dagens imperialister. Terrorn måste nämligen upprätthållas till priset av att "köpkraften" går förlorad.

En traditionell borgerlig "demokrati", där kapitalackumulationen är möjlig tack vare att "nya marknader" ständigt kan skapas, står idag mycket högre på imperialisternas önskelista.

MOTSTÅNDET VÄXER FRAM

Den politik som juntan slagit in på har naturligtvis väckt våldiga protester inom breda befolkningslager. T o m många inom småborgarklassen och mellanskikten, som tidigare stödde juntan och själva verksamt bidrog till kuppen, går idag med i protesterna.

Men i spetsen går naturligtvis Chiles arbetare och fattigbönder - de samhällsklasser som drabbats hårdast av den blinda terrorn, lönenedpressningen, den stigande arbetslösheten, massfattigdomen och förtrycket.

Det har tidigare diskuterats huruvida någon egentlig motståndskamp vuxit fram. Terrorn, den stigande arbetslösheten och fattigdomen har naturligtvis väckt många till medvetande om det som nu sker, men har motståndskampen börjat ta organiserade former?

För att kunna besvara den frågan tvingas vi rekapitulera vad som hänt med Chiles vänsterpartier och organisationer efter kuppen, samt hela tiden ha i minnet att terrorn varit så brutal att den skrämt många till tystnad.

Juntans försök att totalt krossa den chilenska arbetarrörelsen och vänstern lyckades med några få viktiga undantag - MIR, den revolutionära vänsterrörelsen, MAPU, och Chiles Kommunistparti. Dom organisationerna klarade sig någorlunda ur den första tidens hänsynslösa terror. Övriga vänsterorganisationer gick helt eller delvis i exil, eller krossades fullständigt. Ett exempel på det första är det s k Radikalpartiet, ett socialdemokratiskt mellanskiktsparti. Ett exempel på det senare är det f d stora men dåligt organiserade Socialistpartiet.

Detta har naturligtvis haft förödande effekter på motståndskampen.

MIR:s, MAPU:s och Kommunistpartiets överlevande har emellertid, efter hand, börjat bära frukt. Idag växer långsamt en organiserad motståndskamp fram. I de s k "Folkliga Motståndskommittéerna", som bl a MIR står som initiativtagare till, har motståndskampen tagit ett viktigt steg framåt. Men vi ska komma ihåg, att motståndskampen idag ofta organiseras helt vid sidan av de arbetarorganisationer som existerade under Folkfrontens tid.

INTERNATIONELL SOLIDARITET - ARBETARKLASSENS KAMPENHET!

Lärdomarna av det chilenska försöket att nå socialismen är många och vi går inte i denna artikel in på dem närmare, utan hänvisar till nr 5/73 och 6-7/73 av AM.

Lärdomarna av solidaritetsarbetet kommer också att kunna bli många. Det måste därför betraktas som en självklarhet, att alla som betecknar sig som socialistiskt aktivt deltar i detta solidaritetsarbete.

Den 11 september har det gått ett år sedan juntan tog över. Chilekommittén har tagit viktiga initiativ till att genomföra så stora och enhetliga solidaritetsmanifestationer som möjligt under veckan 4-11 september.

KAMRAT! DEMONSTRERA DIN SOLIDARITET!
Demonstrera under parollerna:

STÖD DET CHILENSKA FOLKETS KAMP - MOT FASCISM -
FÖR SOCIALISM!

INVESTERAR ASEA OCH ATLAS COPCO 35 MILJ. I JUNTANS CHILE?

Från uppmärksamma kamrater på resa i USA har vi fått en artikel ur en amerikansk gruvjournal, som låter berätta att ASEA och ATLAS COPCO har för avsikt att satsa 35 miljoner på ett gruvprojekt i Huascodalen, 65 mil norr om Santiago

Artikeln berättar, att projektet skall finansieras av japanska (Mitsubishi), kanadensiska, engelska, italienska och svenska företag. I projektet ingår att öppna en ny järngruva, utvidgning av hamnen, att bygga en järnväg och sist men inte minst en ammunitionsfabrik!

Vi frågar nu - ASEA, ATLAS COPCO och den svenska regeringen - STÄMMER DETTA! I så fall är projektet ett välkommet stöd till Chilejuntan och vi kommer att arbeta för att söka stoppa denna investering! Vi vill uppmana alla kamrater att delta i detta arbete.

TA KAMP FÖR EN RIKTIG POLITIK I SOLIDARITETSARBETET!

I slutet av 1973 höll Chilekommittén sin första kongress. På denna antogs en bra plattform för solidaritetsarbetet med det kämpande chilenska folket.

STÖD DET CHILENSKA FOLKETS KAMP -
MOT FASCISM - FÖR SOCIALISM!

KAMP MOT IMPERIALISMEN!

FRIGE DOM POLITISKA FÅNGARNA!

Kongressen fastslog också tendensfriheten i solidaritetsarbetet som en av dess viktiga förutsättningar. Den talar om betydelsen av bredast möjliga tillfälliga aktionsenhet - utan att de politiska organisationerna uppger sin egen analys - och har verksamt bidragit till att ge Chilekommittén ett helt annat "inre liv" än t.ex. DFFG.

Denna plattform har ständigt angripits av stora delar av den svenska s.k. vänstern. SKP och KFML(r) har gått i spetsen för dessa angrepp. Och vi förstår varför. Dom är helt enkelt så rädda för att diskutera de chilenska erfarenheterna och lärdomarna att dom aldrig skulle kunna arbeta på dessa villkor utan att rasa samman.

Ser vi till deras kritik av plattformen, förstår vi dem än bättre. Plattformen talar nämligen om att kampen måste ha ett socialistiskt perspektiv och att kampen mot imperialismen är internationell, och det vill inte dessa organisationer höra tala om.

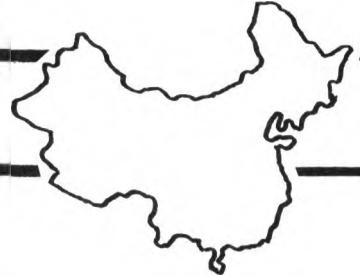
Dom rapar bara upp samma gamla kontrarevolutionära "taktik" som Sovjetunionen och Komintern med sådana förödande effekter för t.ex. den spanska revolutionen förde.

KAMP MOT IMPERIALISMEN!
FRIGE DE POLITISKA FÅNGARNA!
EN MILJON TILL MOTSTÅNDSRÖRELSEN!
STOPPA ALLA SVENSKA FÖRETAGS INVESTERINGAR I CHILE!
BOJKOTTA JUNTANS KOPPAR!
MOT REAKTIONENS STÜVELTRAMP STÄLLER VI SJÄLVSTÄNDIG
ARBETARKAMP!

STÖD MOTSTÅNDSKAMPEN I CHILE
PG 65 39 28-2

KINA

Sedan vi senast skrev om utvecklingen i Kina, i nr 2-3/74, har det hänt en hel del som är värt att notera.

De försök från den härskande byråkratklassen till att vrida den pågående kritikkampanjen mot Konfucius mot den oorganiserade vänstern i Kina, tycktes ett tag nämligen stöta på svårigheter. I städer som Harbin, Kunming, Sian, Wuhan, Kanton och till sist också Peking började väggtidningar dyka upp som anklagade partibyråkrater för "högeravvikelser". Partiet i sin helhet, eller enskilda partipåvar, kritiserades också för att inte längre slå vakt om de fördelar som arbetarna kämpat sig till under kulturrevolutionen.

Så restes också kritik i dessa väggtidningar emot att arbetarna manövrerats ut ur de sk revolutionskommittéerna (1).

Den härskande byråkratin kände sig naturligtvis hotad av den framsvällande kritiken; man uppmanade till "måttfullhet" i kritiken, gav order om att kritizrörelsen inte fick ta sig sådana proportioner att den hotade att minska produktionen, och gav order om att misshagliga väggtidningar skulle tas ner.

Enligt vad västkorrespondenter nu rapporterar från Peking, tycks väggtidningskampanjen nu mattas av.

Hela denna kritizrörelse mot delar av byråkratin kommer mycket olägligt för densamma. Man står nu

inför uppgiften att välja delegater till den 4:e Folkkongressen, Kinas riksdag. Zhou Enlai (Chou Enlai) fraktionen inom partiet torde dock inte vilja dröja med att kalla in kongressen, även om valet av delegater skulle stöta på svårigheter i provinser och städer, där motsättningarna mellan vänstern bland arbetarna och folket å ena sidan, och byråkratin är skarpare än i Peking. Kongressen skall nämligen utse efterträdaren (efterträdarna) till Mao, den post som Lin Biao (Lin Biao) innehade, samt en ny president efter Liu Shao-ch'i (Liu Shaoqi). Och det kan ju vara bra att

gressen skall nämligen utse efterträdaren (efterträdarna) till Mao, den post som Lin Biao (Lin Biao) innehade, samt en ny president efter Liu Shao-ch'i (Liu Shaoqi). Och det kan ju vara bra att

ha en följden färdig, så att det inte blir bråk om arvsrätten till kronan, när den främste företrädaren för nationen och folket, Mao, går i graven.

"Observatör"

1) Om "revolutionskommittéerna" och kulturrevolutionen, se ovan nämnda artikel i AM 2-3/74. I detta sammanhang kan vi inte undgå att ta upp ett exempel på var våra hemma-maoister hamnar när man försöker att förgylla eller gömma undan den kinesiska byråkratklassen.

I det sista numret av Förbundet Kommunisters "Fotfolket", som utkom samtidigt som arbetarna i Peking i väggtidningar angriper byråkratin för att man har uteslutit de flesta arbetarrepresentanter ur revolutionskommittéerna, återfinns en lång artikel som tar upp hur pass mycket större inflytande arbetarklassen har fått i dessa revolutionskommittéer sedan kulturrevolutionen.

Men, taskigt nog FK, det är inte era idéer om hur ni vill att Kina ska se ut, eller ens "Vänsterns inom KKP:s" idéer, som styr utvecklingen i Kina, utan de grundläggande motsättningarna i det statsbyråkrattiska produktionssättet.

KAMP MOT USA-IMPERIALISMEN?

Med full skepsis mot källornas korrekthet, kan vi dock inte underlåta våra läsare att få ta del av följande klipp ur engelspråkiga tidningar:

"PEKING NÖJT MED FORD

...kineserna gör ingen hemlighet av deras lättnad över att den nya presidenten inte ska skära ner de amerikanska försvarsutgifterna."

(Daily Telegraph, 14/8-74)

Denna rapport från Daily Telegraphs korrespondent i Peking, passar bra samman med vad "Newsweek" skrev i slutet av 1973.

"Henry Kissingers hjärtliga förhandlingar med kinesiska ledare har tydligen berört ett överraskande ämne: Peking har rapporterats uttrycka intresse för att köpa vapen från Förenta Staterna.

Kinas behov inkluderar tanks, bestyckade persontransportfordon och transportplan för att ge dess infanteribaserade armé större rörlighet./.../

källor nära Kissinger säger, att trots att Peking ännu inte har börjat full-skala förhandlingar om att inköpa amerikanska vapen, så har de redan nått förbi stadiet av preliminära sonderingar."

(Newsweek, 24/12-73)

DFFG, SOVJET OCH VIETNAM

BRÄNNMÄRK SUPERMAKTERNA!
SKP FÖRSÖKER TA ÖVER DFFG!
SOLIDARITETSARBETET FÖR VIETNAM UPPHÖR!

Buden i diskussionerna om DFFG och Vietnamrörelsens fortsatta solidaritetsarbete har varit många.

DFFG:s UTVECKLING

Eftersom påståendena och argumenten varit många och oklara, måste vi försöka skissera DFFG:s och Vietnamrörelsens utveckling under det sena sextio-talet tills idag.

Vietnamkriget och solidaritetsarbetet för Vietnams folk har blivit en avgörande vändpunkt för tusentals människor i deras politiska ställningstaganden. DFFG har kommit att bli den största levande folkrörelsen sedan den gamla arbetarrörelsens dagar. FNL-rörelsen skolade under 5-6 år tiotusentals människor i frågor rörande "Tredje Världen" och imperialismen.

Sverige är det kapitalistiska land där Vietnamrörelsen vunnit flest anhängare och nått de bästa resultaten i solidaritetsarbetet. Och varför? Ja, knappast p.g.a.någon spontan "Vietnams-sak-är-vår"-känsla utan genom ett hårt, utåtriktat arbete av tiotusentals FNL-aktivister. FNL i Sydvietnam hade existerat i ca 5 år innan något organiserat arbete för Vietnams folk kom igång i Sverige. Detta arbete har haft - och har så fortfarande - sin kärna i den studerande ungdomen. Arbetet präglades de första 4-5 åren av ett "allmänt anti-imperialistiskt" och "allmänsocialistiskt" synsätt.

I och med brytningen mellan DFFG och de grupper som våren 1971 bildade SFIF (Solidaritetsfronten för Indokinas Folk) klarnade så småningom uppfattningarna om vad begreppet "enhetsfront" egentligen innebär. (Beträffande SFIF har det aldrig varit fråga om en "front" - inte ens i teorin - även om namnet pekade ditåt. SFIF upplöstes så småningom och kom att utgöra huvudkraften i SKU (m-l) - KFML(r):s ungdomsförbund.)

Då kom massor av FNL:are till klarhet om att DFFG:s huvuduppgift inte var att backa upp den svenska "vänstern", utan FNL i Sydvietnam och övriga Indokinesiska befrielserörelser. Målet var klart och entydigt: Maximalt stöd åt Indokinas folk och blott maximalt stöd åt Indokinas folk.

När sedan Parisavtalet undertecknades upptäckte DFFG att man, efter flera års stora framgångar i solidaritetsarbetet, började stagnera. Detta ledde till en debatt inom DFFG om hur det fortsatta arbetet skulle läggas upp och på vad det skulle inriktas. Debatten utmynnade i en resolution, vilken antogs på DFFG:s kongress i december -73. Denna resolution avslutas:

"När nu situationen i Vietnam och i världen är i kraftig förändring, krävs att vi på nytt undersöker och värderar utvecklingen i Indokina och det internationella läget i syfte att enas om och slå fast ett program som är anpassat till världs-

läget.

Detta är huvuduppgiften för DFFG:s kommande kongressperiod. Om vi lyckas med denna uppgift, samtidigt drar de rätta lärdomarna av vårt hittillsvarande arbete och förbättrar demokratien, lägger vi grunden för fortsatta framgångar för DFFG och hela den anti-imperialistiska rörelsen i Sverige.

Studierna bedriver vi i förening med vårt praktiska solidaritetsarbete för de indokinesiska folken. Ty kampen för Parisavtalets genomförande är inte slutförd, och DFFG har ansvaret för den svenska opinionens stöd till Indokinas folk."

Vietnambulletinen 5/74.

DFFG IDAG

Sedan Sara Lidman kom med sitt inlägg om DFFG:s beslut att diskutera Sovjets nuvarande karaktär, har en diskussion blossat upp i den svenska pressen. Men frågan är om det pågår en diskussion eller flera eller om de som skriver inläggen på, främst, Aftonbladets kultursidor och insändarsida över huvud taget bryr sig om vad någon annan säger i frågan.

Det pågår egentligen flera debatter samtidigt: Hur bör DFFG agera fortsättningsvis, den gamla diskussionen om det ska vara en front kring Indokina eller en mer allmän anti-imperialistisk front? Ska en Indokina-front kunna föra ut andra synpunkter än de officiella vietnamesiska? Är det nödvändigt att ta ställning till Sovjets klasskaraktär för att bedriva ett solidaritetsarbete. I vilken mån stöder/motarbetar Sovjet/Kina vietnameserna? Frågan om SKP:s dominans över DFFG har naturligtvis också varit uppe.

Från detta glider självklart diskussionen in på

FRÅN DE FÖRENADE FNL-GRUPPERNAS (DFFG:s) 1:a KONGRESS 1967.

frågan om Sovjet är socialistiskt eller kapitalistiskt och om det är imperialistiskt. Man diskuterar mer allmänt den kinesiska utrikespolitiken under parollen: "Slå vakt om de små nationernas rättigheter gentemot supermakterna."

Att denna diskussion tagit fart tycker vi enbart är bra, och vi ska här helt kortfattat presentera vår syn på några av de saker som diskuteras.

"BRÄNNPUNKSTEORIEN"

DFFG:s begränsning till Indokina grundar sig på den felaktiga "brännpunktsteorin", vilken i kortet går ut på att det är (eller rättare sagt, var) i Indokina som "huvudmotsättningen" i världen kommer upp i öppen dager. Därför skulle man främst engagera sig i Indokina-frågan. Förvisso är Indokina-kriget ett av de viktigaste att bilda opinion kring, men innebär på intet sätt att andra konflikter skall lägprioriteras. Dåvarande KFML:s och DFFG:s inställning gjorde t ex att den europeiska krisen 1968 kom i skymundan i propagandan, man iakttog majhändelserna i Frankrike mer med ett förstulet intresse än som ett tillfälle att påvisa revolutionens aktualitet, här, idag.

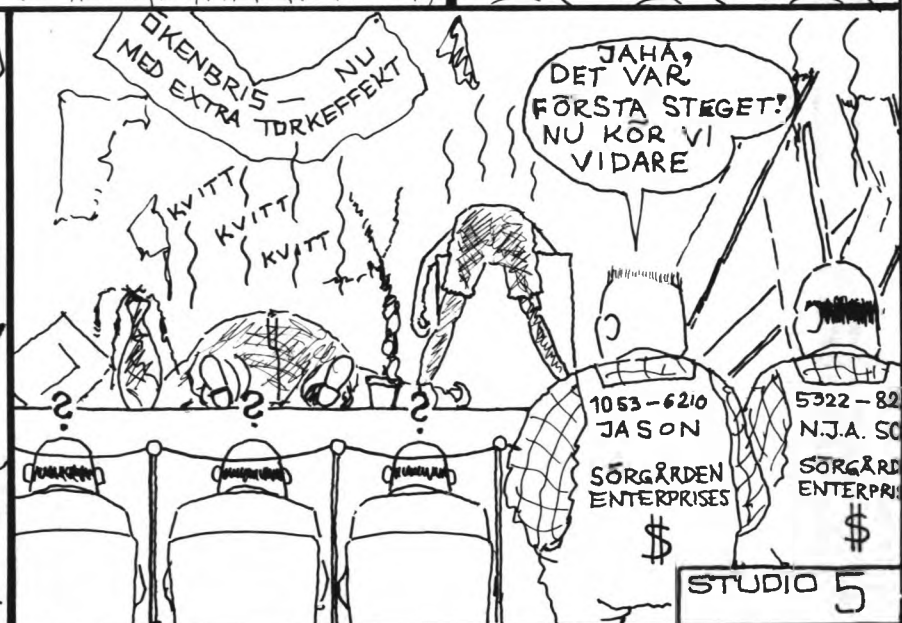
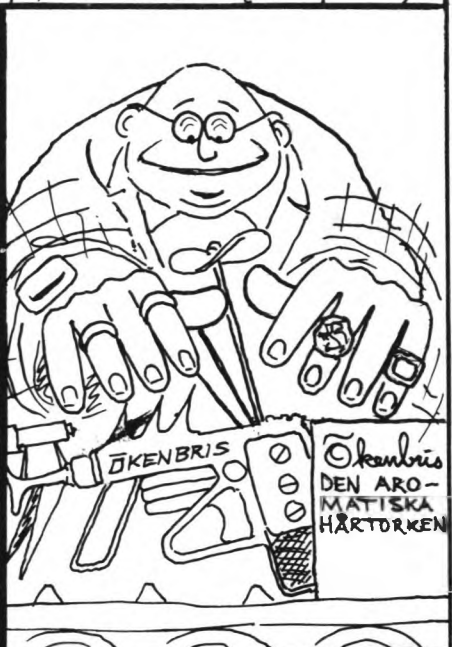
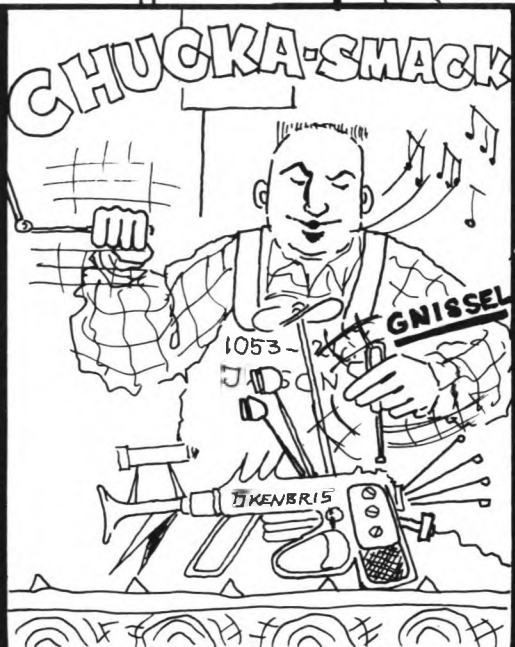
Detta, att vi förkastar brännpunktsteorin (baserad på Maos förvanskningar av den Hegelska och Marxska dialektiken) (1) innebär inte att vi skulle anse att det enbart räcker med en revolutionär organisation, och att fronter är skit, eller att vi förespråkar enbart en allmänt anti-imperialistisk front. Det finns plats och grund för samtliga, se t ex Väst-Tyskland med både Vietnamfront och Antiimperialistiskt förbund.

FRÅGAN OM SOVJETUNIONEN

Ska då DFFG ta ställning till Sovjets klasskaraktär? Vi anser inte att detta är nödvändigt. Inom SKP/DFFG-läget talas ofta om att "samla så många som möjligt inom fronten". Detta är naturligtvis inte generellt riktigt. Man får ställa denna uppgift i relation till frontens uppgifter som helhet, både de medvetandehöjande och de strukturella (d v s mål om att åstadkomma förändringar i samhället, t.ex. ett slut på Indokinakriget). Naturligtvis hänger dessa två målsättningar ihop (2). En Indokina-front med uppgift att samla största möjliga stöd åt de kämpande militanterna i Vietnam, kan inte, både med hänsyn till läget här i Sverige (det i så fall uteblivna stödet från VPK:are) och med hänsyn till vietnameserna själva, ta ställning mot Sovjet. Läget för en allmänt anti-imperialistisk front skulle vara något annorlunda. Den måste bl.a. fördöma de sovjetiska övergreppen på t.ex. Ungern 1956 och Tjeckoslovakien 1968.

Detta vårt resonemang innebär inte, att vi (som Sara Lidman tycktes göra) anser att en solidariforts. sidan 8

JASONI

I förra numret av ARBETARMAKT berättade vi om hur Wolfgang Hahn, en arbetarmilitant på Gislaveds Gummi-fabrik, fick sparken efter att han och hans arbets-kamrater gått ut i strejk mot det nya avtalet.

Denna strejk bildade inledningen till ett utbrett intresse för den självständiga arbetarkampen, bland gummiarbetarna på Gislaved.

Plast-74, en genuin arbetsplatskommitté som växte fram under strejken, har hittills haft två möten; ett före och ett efter semestern. Ca 60-70 arbetare har slutit upp på mötena. Meningen är att arbetarklubben ska ha ett möte var fjortonde dag, och i slutet av augusti planerar man att hålla ett tredje möte.

Plast-74 har vuxit fram som ett spontant uttryck för gummiarbetarnas allt större missnöje med facket (Fabriks avd 28). Någon klar socialistisk målsättning har inte Plast-74. Men det faktum att klubben arbetar på ett genuint demokratiskt sätt, och att det är ett kollektivt klassmedvetande och en offensiv strategi som ligger till grund för den självständiga organiseringen, bådär gott för klubbens framtid.

DFFG, SOVJET OCH VIETNAM

Fortsättning från sid. 6

tetsfront för Vietnam enbart har att föra fram vad vietnameserna säger. I så fall skulle den ju prisa Palme och socialdemokratin! Fronten bör i stället vägledas av vad som brukas kallas sunt förnuft, d.v.s. den kritiserar och avslöjar den svenska imperialismens regering för dess svek mot vietnameserna och kräver ett erkännande av PRR. Samtidigt bör den inse, att det inte tjänar frontens syften att gå ut i en kritik av Sovjet såsom varande en "socialistisk stat". Att både Sovjet och Kina bidragit med vapen till vietnamesernas kamp är känt. Att Sovjet bidragit med de mest avancerade vapnen av de båda länderna är också allmänt känt (MIG-pal och SAM-robotar). Men bägge länderna kunde gjort mer, militärt, men främst politiskt. Man kan till och med konstatera, att det diplomatiska agerandet från både Sovjet och Kina försvårar kampen för vietnameserna. Och det behöver man inte vara "vänsteravvikare" för att påstå: "Vi hade kunnat nå större segrar om situationen hade förblivit som den var före april 1972. Men avspänningen mellan USA, Kina och Sovjet skapade en situation där USA lättare kunde göra ett kraftigt ingripande och genomföra sin blockad." Sagt av Hoang Tung, redaktör för det nordvietnamesiska partiorganet Nhan Dan i en intervju i den danska tidningen "Information" den 23/7-74.

STATSBYRÅKRATIERN

Vi återkommer till frågan om Sovjets och Kinas klasskaraktär. I korthet är vår ståndpunkt denna: I Sovjet, Kina, Nordkorea, Nordvietnam m.fl. s.k. socialistiska länder råder ingen arbetarmakt, det är inte frågan om socialism. Istället finns där en härskande klass av (stats-) byråkrater, som kollektivt besitter produktionsmedlen, bestämmer över produktions- och samhällets utveckling genom en i huvudsak planerad ekonomi. Denna härskande klass förtrycker och utsuger arbetarklassen, skapare av samhällets merprodukt. Det dominerande produktions sättet i dessa samhällsformationer är det statsbyråkratiska produktions sättet, skilt från såväl socialistiskt produktions sätt som konkurrens-, monopol- samt statsmonopolkapitalistiskt produktions sätt.

Maoisternas argumentation går ut på, att profitten skulle vara drivkraften för produktionen i Sovjet idag. Man förnekar existensen av den planerade ekonomin. Men vi ber maoister/SKP-are på visa existensen av kapitalister, kapital, marknad och varor i Sovjet och öststaterna som dominerande faktorer inom ekonomin (3). Först då kan vi tänka oss att diskutera Sovjet som statskapitalistiskt.

Att den sovjetiska byråkratin strävar efter att behålla Östeuropa under sin makt och att man strävar efter att ha goda förbindelser med länder med intressanta råvaror, innebär på intet sätt att Sovjet skulle vara imperialistiskt.

RÅDSMAKT

Teoretiskt organ för
Förbundet Arbetarmakt

Tidskriften har hitintills kommit ut med fyra nummer. Dessa nummer har bl.a. behandlat anarkismen, kritik av leninismen, Pariskommunen, strategi och taktik för en revolutionär organisation, en analys av den svenska staten under socialdemokratien.

Nästa nummer, kommer att behandla familjen - kapitalets arbetskraftsfabrik.

KAMRAT! Prenumerera! 4 nr för 10:- Pg. 87 99 69-4
Tidskriften RÅDSMAKT, Box 31 102, 400 32 GÖTEBORG 31

- självständig arbetar-organisering växer fram

Tidningen ARBETARMAKT har på nytt talat med Wolfgang Hahn, för att höra om läget just nu.

AM: Hur är stämningen just nu på Gummi-fabriken?

WH: Ja, naturligtvis är inte kampberedskapen lika hög som den var strax före semestern, men kontakten mellan de olika avdelningarna upprätthålls, och det betraktar jag som mycket viktigt.

AM: Vilka uppgifter har Plast-74 ställt sig?

WH: Vi har väl inte hunnit diskutera det här så mycket ännu, men klart är att vi inte tänker låta oss integreras i facket, utan behålla vår självständighet. Att vi inte hunnit diskutera om det här så mycket ännu beror på att klubben mest varit sysselsatt att få mig återanställd. Vi har ju gått till arbetsdomstolen med saken, och sånt tar ju en massa tid och krafter i anspråk.

Diskussionen om klubbens inriktning ska väl emellertid kunna skjuta fart nu. Att vi kommer att arbeta offensivt, för arbetarnas intressen, och kommer att övervaka fackets göranden och låtanden, är redan klart. Vi får se vad våra kontakter på övriga avdelningar kan bidra med här.

AM: Du fick ju sparken. Har du fått något nytt jobb?
WH: Ja, äntligen, efter att ha sökt ett 20-tal jobb har jag nu fått ett. På en liten industri i Bredaryd, strax utanför Gislaved.

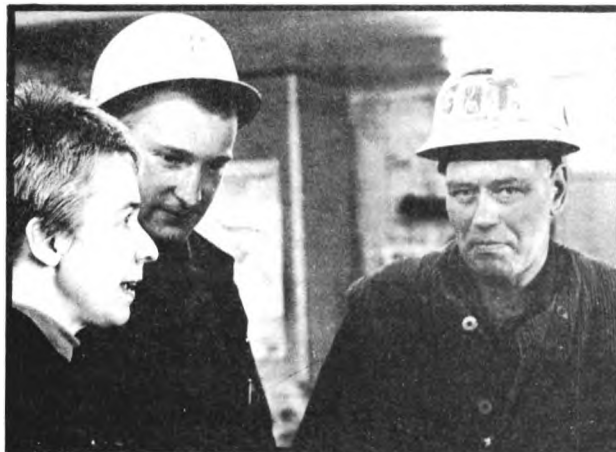
AM: Har allt solidaritetsarbete upphört eller håller ni fortfarande kontakt med de som stödde er under strejken och i uppbygget av Plast-74?

WH: Ja, jag vill passa på tillfället att tacka alla som ställt upp på vår sida när vi tog upp kampen. Det är en viktig kamp och den angår alla arbetare. Jag tycker t ex att ni i Förbundet Arbetarmakt har hjälpt oss fint genom penninginsamlingar, stödut-landen och spridande av information om vår kamp.

Men solidaritetsarbetet måste fortsätta och utvecklas. Att vi inte just nu står i spetsen för kampen, utan håller på att sammanfatta våra erfarenheter för att kunna gå vidare, betyder inte att vi inte behöver uppmuntran och stöd i form att stöduttalanden och pengar.

STÖDUTTALANDEN OCH PENGAR SKICKAS TILL:
Plast-74, c/o Wolfgang Hahn, Storgatan 65,
330 21 REFTELE, pg. 73 26 31-7.

Lenin utarbetade en teori om "Imperialismen som kapitalismens högsta stadium" där han klargjorde skillnaden mellan den tidigare kolonialismen och den moderna imperialismen och klargjorde de olika drivkrafter som låg bakom till synes likartade fenomen. Men detta är inte intressant för idealister-maoister. Etiketten är viktigare. Hellre ändra fakta för att få dom att stämma med sin världsbild än tvärtom. Som exempel på det senare kan vi välja en av SKP:s ledande teoretiker, Bo Gustavsson, som i Clarté nr 5/67 skrev att i Sovjet "företagsledarna kan...pres-sa lönerna och höja priserna på det egna företags produkter..." Det är just vad de inte kan. Priser, produktval, mängd, löner m.m. bestäms centralt i den sovjetiska ekonomin, se t.ex. "Direktiv för utvecklingen av Sovjetunionens folkhushåll 1971-1975".

Inom SKP pågår f.n. studier och debatt om Sovjetunionen och dess utveckling. Debatten säges bl.a. ha tagits upp för att visa att förstatligande inte är liktydigt med socialism, vilket naturligtvis är alldeles riktigt.

I senaste Gnistan (nr 34/74) tas bl a enmansledningen av företagen upp. Skillnaden mellan enmansledningen under Lenin-Stalin och Bresjnev säges vara att under de "två stora" rådde det en "proletär karaktär" på direktörerna.

Enbart statligt ägande är inte nog för socialism, därom är vi ense med SKP. Men kan enmansledning av företag, utan direkt kontroll och möjlighet för arbetarna att "avsätta direktören", finnas i ett socialistiskt samhälle - styrt efter proletära demokratiska principer? Vi hoppas SKP försöker komma fram till ett svar på denna fråga. Chanserna är i så fall goda att man tvingas göra sig av med en hel del leninistisk och stalinistisk barlast.

Att det existerar en planerad ekonomi i Sovjet och Kina, innebär dock inte att socialismen är uppnådd eller står för dörren. Det avgörande är vilka, som planerar ekonomin och hur planeringen går till. (4)

NATIONALISMEN

Den kinesiska byråkratins nationella ideologi sprids och utvecklas väl i den gödsling av nationalism, som genomsyrat det borgerliga, svenska samhäl-

let sedan länge, och som naturligtvis även finns hos progressiva och kommunister här i landet.

När Mao-byråkratin hävdar att USA inte längre är farligt, en imperialistmakt på tillbakagående (fråga chilensare, cypriter och palestinier vad de tycker om det), och att Sovjet nu är den farligaste fienden till världens folk, är det lätt för SKP att lämna den lilla känsla för proletär internationalism man haft kvar, åt sidan, och predika för ett starkt försvar mot Sovjet, ombilda Nej-till-EEC-förbundet till ett Ja-till-EG-förbund. (För om EG blir starkt kan det utgöra en motvikt till Sovjet. Den kinesiska byråkratin har ju talat för Norges och Englands anslutning till EG.)

Tvårt emot alla kommunistiska principer ställer man sig upp och likt de tyska socialdemokraterna gjorde 1914 talar man sig varma för försvaret av nationen.

Vi hävdar: Proletariatet har inget fosterland. Död åt militarismen! Krossa den borgerliga nationalstaten! Leve arbetarnas världsrepublik!

PROLETÄRER I ALLA LÄNDER - FÖRENA ER!

NOTER

- 1) Se ARBETARPRESS pamflett "Mao som dialektiker".
- 2) Se vidare RÅDSMAKT Nr 1/74 "STRATEGI OCH TAKTIK".
- 3) Naturligtvis tagna i sina resp. marxistiska betydelse.
- 4) Det blir inte heller någon "arbetarstat" bara för att det finns en planerad ekonomi, även om trotskisterna önskar att det så vore. Det gäller som marxist, att se till verkligheten, se till hur människor står i förhållande till produktionen och inte till att man önskar, att det vore ett "övergångssamhälle på väg mot socialismen". Värt att notera är också att RMF idag talar om arbete för att få DFFG att inta en riktig linje, medan det för något år sedan var mycket tal om något, som kallades SKI, Solidaritetskommittén för Indokinas folk...

Beställ från ARBETARPRESS

Politisk plattform, uppgifter, stadgar för Förbundet Arbetarmakt	2:-
Klasskamp i Polen 1970-71	4:-
M Brinton/ Auktoritär uppfostran, sexuellt förtryck och POLITIKENS IRRATIONALITET	5:-
A Pannekoek/ Lenin som filosof	8:-
P Cardan/ Socialismens innebörd	2:-
R Rossanda/ Klass och parti	1:-

NYA PAMFLETTER!

M Glaberman/ Mao som dialektiker	2:-
R Luxemburg/ Marxism kontra leninism	2:-
Beställ genom att betala in beloppet i förskott över ARBETARPRESS' postgiro.	

pg 886651-9

ARBETARPRESS
Box 31 134
400 32 GÖTEBORG

Sent om sider har LP:n från festen i samband med arbetarkonferensen "ARBETARKAMPEN & AVTALS RÖRELSEN" i Stockholm 2-4 februari (se t.ex. AM 1/74) kommit LP:n innehåller 18 låtar med de olika artister, som medverkade på festen i Folkets Hus: Finn Zetterholm, Narregruppen, Jan Hammarlund, den finska gruppen Klasskamraterna, Oktober och Marie Selander. Det finns således nånting för var och en att fastna för, allt efter tycke och smak. Skivan avslutas med Internationalen, men på ett lite annorlunda sätt än den vanliga mötesversionen. Hur då? Köp skivan och hör! Beställ från Bill Forsberg
Sommarstigen 18
150 24 RÖNNINGE
tel 0753/53614
Skivan kostar bara 25:-

